

[Indenrigsministeren]

Jeg mener, det er meget nødvendigt, at også den afspejler, at her er ministeren og regeringen ikke skråsikre. Det er regeringen og ministeren ikke, for det kan vi ikke være. Det er folketinget heller ikke. Det kan vi jo tydeligt høre i debatten her også. Derfor er det desværre ikke muligt i en sådan redegørelse at give en facitliste, for der er ingen af os herinde, der er i stand til at levere facit. Derfor er redegørelsen lavet, som den er lavet.

Det, der skal ske nu, er, at vi kraftigt opfordrer til, at man bruger seks måneder til en debat rundt omkring i landet, og at vi derefter – og det har vi nøje timet, da vi startede dette – lægger an til en lovgivning i efteråret på de områder, der skal lovgives på. Dermed synes vi, vi har givet mulighed for, at man efterhånden kan nærme sig en form for afklaring. Det har været arbejdsmåden, og derfor er redegørelsen lavet så åbent, som jeg faktisk er glad for at man har sagt den er.

Fru Margrete Auken siger – og det udtrykker lige netop det, vi står i: »Så er vi på den, når vi står ude i forsamlingshusene og folk siger: må vi så få et facit, fru Margrete Auken!« Så må fru Margrete Auken sige: ja men jeg er jo også kun et menneske. Og så er det ærgerligt, at man ikke har et eller andet facit, så man kan sige: nu skal I bare høre her, folketinget har lige udtalt sådan og sådan om dette spørgsmål. Men det kan vi ikke, og det er egentlig meget karakteristisk, at fru Margrete Auken siger, som hun gør, for i virkeligheden er det gået gennem debatten her i dag, at vi vil så gerne have lægmænd med i debatten, vi vil også gerne have nogle kvalificerede forudsætninger for et facit, men vi vil ikke acceptere forskerne eller dem, der kan levere det kvalificerede bud, og det er vel vanskeligheden, at vi står lige i brændpunktet mellem lægmanden – det almindelige menneske – og forskeren, hvor vi må tage denne diskussion op. Jeg synes, det var så præcist udtrykt, det, fru Margrete Auken sagde her: »så er vi på den.«

Det er vi, og det fører mig så hen til fru Hanne Andersen, der siger, at vi må have kulegravet noget mere. Det er vel også en almenmenneskelig betragtning, at når man ikke rigtig kan få hold på noget, så siger vi: vi må kulegrave det lidt mere, vi må nedsætte en kommission. Det er jo den almindelige måde, folketinget arbejder på, og det er jeg en lille smule reserveret over for, for som hr.

Lenger var inde på det: bare vi så ikke sider og kulegraver, så vi slet ikke får nogen ende på noget af det. Vi kan ikke blive ved med at gå som katten om den varme grød, for i mellemtiden sker der en udvikling, og vi har alle sammen her i dag givet udtryk for, at der er nogle ting, vi bliver nødt til at have styr på.

Så siger fru Hanne Andersen, at efter hver eneste problemstilling skulle der stå: her må rådgives og vejledes noget mere. Nu skal jeg forklare, hvor vanskeligt det er at lave en sådan redegørelse. Man vil lægge mærke til, at denne redegørelse er meget tæt trykt, den er næsten ikke til at læse. Grunden er almenmenneskelig. Det er ganske simpelt ikke til at få et så stort emne placeret inden for de af folketinget tilladte udmålte linjer, og det er en af grundene til, at der ikke hele tiden står: Her må noget mere rådgivning og vejledning til. Det kunne der ellers være god grund til. Jeg kan i øvrigt fortælle, at denne redegørelse i første omgang var over dobbelt så lang, som den er i dag, så noget skulle der luges ud, men jeg er enig i – og det vil jeg godt understrege herfra – at rådgivning og vejledning er en af de virkelig væsentlige ting, vi diskuterer her.

Så vil jeg samtidig sige til fru Alice Faber, at der kan sikkert nok nævnes nogle eksempler på, at rådgivning og vejledning har været dårlig, men jeg vil retfærdigvis også herfra sige, at der også har været nogle mennesker oppe hos mig i ministeriet, som har fortalt, hvilken fantastisk rådgivning de har fået i forbindelse med de overordentlig store problemer, de har stået med. Så heller ikke dette er nok entydigt.

Så er der spørgsålet om forsøg med fostre de første 14 dage. Jeg foreslog, at vi fandt en anden, hvad skal vi sige, overgrænse, og vi diskuterede det lidt, men jeg er enig med fru Alice Faber i, at folk viger tilbage for den diskussion, fordi de er bange for, at alting flyder. Det har vi jo alle sammen inden i os. Jeg tror aldrig, vi bliver færdig med den debat, som vi fører her i dag – det var fru Aase Olesen også inde på – også fordi vores normer ændrer sig og verden hele tiden udvikler sig, og vi bliver nødt til at acceptere, vi bliver nødt til med vores hoveder at prøve at tage stilling til nogle af disse ting.

Jeg er som hr. Lenger også bange for reparationer af gener og kromosomer. Det skur-